

at der skal være saadanne særlige sagkyndige, der skal tage Bestemmelse, indenfor det enkelte Bibliotek eller maaske med Hensyn til Bibliotekerne i det hele taget, om, efter hvilke Linier den Kassation skal foregaa, som stadig skal foretages paa Bibliotekerne. Altsaa, til at fastsætte disse Hovedlinier, dels i Bekendtgørelser og dels for Kassationen, maa Sagkyndigheden træde til, men selve Arbejdet med at sortere og udskille det, man anser for værdiløst, mener jeg maa overlades til andre end et sagkyndigt Biblioteksraad.

Den Ængstelse, man har for, at Lejlighedssange kunde blive glemt og derved ikke blive opbevaret paa Bibliotekerne, tror jeg nu ikke er saa begrundet. Det er meget rigtigt, at der er nogle af vore meget værdifulde Sange, der er fremkommet som Lejlighedssange; men jeg tror ikke, at der i vore Dage er nogen Fare for, at saadan en Sang skal blive udelukket fra Opbevarelse paa Bibliotekerne, selv om den ikke kommer ind paa Biblioteket ved den bestemte Lejlighed. Digtere er i Almindelighed ret omhyggelige for at faa den Slags Lejlighedssange optaget, naar de udgiver en Samling af deres Digte. De kommer ogsaa ofte frem i Aviser eller Tidsskrifter. Jeg tror ikke, at Faren kan siges at være stor for, at noget af den Art skal gaa til Spilde.

Angaaende den Kassation, som det ærede Medlem Fru Elna Munch gjorde Forespørgsel om, skal jeg sige, at jeg føler mig godt nok betrygget ved, at de biblioteksdyndige træffer Afgørelse af, hvad der skal kasseres af det, der kommer ind paa Biblioteket. At det kongelige Bibliotek skulde have Ret til at paakræve to Eksemplarer af særlig værdifulde Værker, vilde betyde en lille økonomisk Gevinst for Statskassen; det forstaar jeg nok. Men jeg er ikke vis paa, at det ikke kunde sætte lidt ondt Blod blandt Forlæggerne og andre, der udgiver saadanne Værker. Jeg tror, at dette snarere vilde blive Tilfældet end, naar der som hidtil uden videre skal afleveres to Eksemplarer. Nu skulde altsaa Biblioteket kunne komme og kræve et ekstra Eksemplar, hver Gang der blev udgivet et særlig betydningsfuldt Værk, ikke i og for sig af Bibliotekshensyn, men for at man kunde spare nogle Penge til Indkøb. Det giver Sagen et lidt mere odiøst Skær overfor Forlæggerne, som faar Pligt til at aflevere disse Ting uden Betaling. Hvor meget det kan komme til at dreje sig om i det kongelige Biblioteks Budget, tør jeg ikke sige noget om, men Biblioteksfolk har jo ikke anset det for særlig ønskeligt at faa

en saadan Paakravsret. Jeg vil derfor heller ikke finde det nødvendigt at ændre Lovforslaget for at give dem en saadan Berettigelse.

Angaaende Overfyldning af Aarhus Bibliotek maa jeg sige, at jeg har ogsaa været lidt betænkelig ved, at det, at der skulde være fuld Afleveringspligt dertil, kunde betyde, at man vilde møde i en nær Fremtid Krav om større Plads og større Personale fra Bibliotekets Side. Jeg ved, at Sagen var til Overvejelse i Landstingsudvalget, og at der blev rettet en Forespørgsel til Overbibliotekeren i Aarhus, som afgav en Erklæring om, at det, at alt skulde afleveres til Statsbiblioteket i Aarhus, ikke vilde have til Følge, at der fra Bibliotekets Side vilde komme Krav om Udvidelse af Lokale eller Personale.

Ibsen: Jeg maa stadig fastholde, selv om jeg ikke forlanger nogen Ændring af Lovforslaget af den Grund, at den Vilkaarlighed, der kan finde Sted med Hensyn til Aflevering af Smaatryksager, er Forslagets noget svage Punkt. Naar den højtærede Minister bemærkede til mig, at hvis der skulde finde Aflevering af saadanne Masser af Smaatryksager Sted, vilde det kræve et stærkt forøget Personale og dermed Udgifter for Staten, saa er det jo noget, der lyder i en Tid, hvor vi er ved at skære ned og søger at faa saa faa Udgifter for Staten som muligt. Men jeg vilde dog tro, at naar man faar en Række pligtafleverede Tryksager, behøvedes der ikke et overordnet og meget højt gageret Personale til i første Instans at se paa dette. Man kunde vist her for en saare billig Betaling støtte nogle Studenter ved at give dem nogle Timers Arbejde om Dagen med at sortere det værste Ros fra, naar de havde visse Regler at gaa efter, og saaledes at alle Tvivlstilfælde gik videre til overordnede Embedsmænd, der saa kunde jugere.

Jeg tror jo nok, at der ikke er megen Sandsynlighed for, at værdifulde Lejlighedssange, som bliver trykt, gaar tabt. I vore Dage, hvor der er saa meget Litteratur, og det meget ofte er professionelle Forfattere, der laver saadanne Sange, vil de sikkert i de allerfleste Tilfælde komme frem i samlede Værker eller i Udgaver, hvor Digte samles. Men der kan jo ogsaa tænkes at være en eller anden ikke professionel Sanger eller en, som skriver saa godt som aldrig, som ved en eller anden Begivenhed, som griber stærkt ind i vedkommendes Liv, prenter en lille og maaske meget enfoldig Vise, der kommer ud til den Kreds, den er bestemt for, og den kan dog maaske — det